

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 1414010397
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1414010397.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného F. G. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 3T/156/2014, na neverejnom zasadnutí dňa 30. januára 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného F. G. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2015, sp. zn. 4To/109/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného F. G. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 12. mája 2015, č. k. 3T/156/2014-244 bol F. G. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry O. D., nar. XX. Z. XXXX, bytom N., Z. ul. č. X, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine a určenej mu v zmysle § 7 ods. 1 Trestného zákona na sumu 200,- Eur mesačne, ktorú je povinný platiť matke oprávneného dieťaťa Mgr. O. D., nar. X. Z. XXXX a následne i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 13P 105/2013 zo dňa 4. februára 2014, právoplatným dňa 11. júla 2014, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu svojej dcéry O. sumou 200,- Eur mesačne počínajúc dňom 1. apríla 2013 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa, pričom v období od 1. októbra 2008 do 31. decembra 2009 bola výška vyživovacej povinnosti určená posúdením predbežnej otázky vo výške 150,- Eur mesačne, si túto zákonnú povinnosť neplní od 1. októbra 2008 až doposiaľ, s výnimkou bližšie nezisteného mesiaca, kedy na účet maloletej ktorý založil, vložil sumu 120,- Eur, bližšie nezisteného mesiaca roku 2009, kedy na výživu prispel sumou 1000,- Eur, mesiaca december 2014, kedy prispel na výživné sumou 4.000,- Eur, mesiacov december 2014 až apríl 2015 vrátane, kedy v každom mesiaci prispel na výživu sumou po 200,- Eur, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 9.130,- Eur, pričom v tomto období na úrade práce nebol evidovaný, dávky v hmotnej núdzi nepoberal, v roku 2008 až apríli 2011 poberal vdovecký a sirotsky dôchodok, dávky v hmotnej núdzi nepoberal, bol

živnostníkom, avšak v daňových priznaniach za roky 2008 a 2009 nevykázal zisk z podnikateľskej činnosti, od 25. októbra 2010 je zamestnaný.

Za to bol obvinený odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. súd obvinenému F. G. uložil primerané obmedzenie spočívajúce v povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

O odvolaní obvineného F. G. proti vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. novembra 2015, sp. zn. 4To/109/2015 rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. jeho odvolanie zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal dňa 18. mája 2016 obvinený F. G. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie.

Ako právne dôvody dovolania označil obvinený F. G. dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolanie obvinený F. G. odôvodnil najmä skutočnosťou, že súdy vec nesprávne právne posúdili a použili nesprávne hmotnoprávne ustanovenie pri rozhodovaní o vine a treste obvineného, ktoré spočíva predovšetkým v nesprávnom posúdení výšky dlžného výživného a obdobia, za ktoré dlžné výživné bolo určené, keď súdy mali aplikovať ustanovenie § 77 ods. 1 Zákona o rodine a výšku výživného určiť najviac za obdobie spätne viac ako 3 roky od podania civilného návrhu či trestného oznámenia. Poukázal ďalej na to, že objektom trestného činu zanedbania vyživovacej povinnosti je nárok na výživu, pokiaľ je založený na ustanoveniach zákona o rodine, teda priamo z neho vyplýva. Nárok na výživné upravuje zákon o rodine, a to vo všetkých jeho aspektoch. Je zrejmé, že súd v trestnom konaní môže samostatne posudzovať rozsah vyživovacej povinnosti v rámci posudzovania predbežnej otázky, avšak je povinný pri jej určovaní vychádzať z ustanovení zákona o rodine a teda súdy nerozhodli správne, ak pri určovaní obdobia, za ktoré je obvinený povinný uhradiť dlžné výživné, a s tým spojenou výškou dlžného výživného, nepostupoval v súlade so zákonom o rodine. Uviedol ďalej, že ako prvostupňový aj odvolací súd vo svojich odôvodneniach rozsudkov viackrát uviedli, že nárok na výživné sa nepremlčuje. Nie je správny názor súdu, ak pri aplikácii ustanovení zákona o rodine sa odvoláva na nepremlčateľnosť nároku na výživné, ktorá vyplýva priamo zo zákona, avšak neprihliada už na ďalšiu vetu toho istého ustanovenia, podľa ktorého tento nárok nemožno priznať spätne. Na to nadväzuje nesprávny postup súdu pri vyčíslení výšky dlžného výživného, ktoré určil súd obvinenému.

Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 12. mája 2015, sp. zn. 3T/156/2014 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2015, sp. zn. 4To/109/2015 a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného poukázal na správne rozhodnutia súdov s tým, že Krajský súd v Bratislave správne zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, nakoľko prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, vykonané dôkazy zákonným spôsobom vyhodnotil a správne ustálil skutok z hľadiska obdobia i výšky dlžného výživného. Vina obžalovaného bola vykonanými dôkazmi jednoznačne preukázaná, trest bol obžalovanému uložený v zákonnej sadzbe. Argumenty obhajcu v podanom dovolaní sa týkajú občianskeho súdneho konania a nie je možné ich uplatňovať v rozsahu uvádzanom obhajobou v trestnom konaní. Navyše tieto argumenty sú hodnotením dôkazov a skutkových zistení, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania nie je oprávnený preskúmať. Navrhol preto dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa §

371 Tr. por.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila aj matka maloletého dieťaťa Mgr. O. D., z obsahu jej vyjadrenia vyplýva, že rozhodnutie prvostupňového a odvolacieho súdu považuje za správne.

Obvinený sa k vyjadreniam prokurátora a Mgr. O. D. nevyjadril.

Pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným F. G. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený F. G. dovolaním namieta výrok o vine a najmä dobu neplnenia vyživovacej povinnosti tak, ako bola ustálená okresným súdom a na to nadväzujúcu výšku dlžného výživného.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Tr. por. V zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. dovolateľ vo svojom podaní musí konkretizovať, o ktorý zákonný dôvod sa dovolanie opiera a z akých skutočností vychádza. Obvinený svoje dovolanie založil výlučne na dôvodoch podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Tr. zák. Len opačný prípad, nesprávna podradenosť, odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V rámci tohto posudzovania je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejme aj zo samotnej dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Nie je možné sa, s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či sudy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Tr. zák.

So zreteľom na uvedené, obvinený nie je oprávnený podať dovolanie pre nesprávne alebo neúplné skutkové zistenia, a navyše skutok tak, ako bol ustálený oboma súdmi nepripúšťa inú právnu kvalifikáciu, než ktorá bola použitá, t. j. prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Preto skutočnosti uvádzané obvineným v dovolaní nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože jeho dovolanie spočíva na inom hodnotení dôkazov a na inom skutkovom stave, než ktorý bol zistený okresným i krajským súdom v prerokúvanej veci.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto dovolanie obvineného F. G. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.